

Острови, острови има безброй по Земята. Те са колкото еднакви, толкова и свършено различни. Сложени са под едно обобщаващо име, което определя основната им характеристика – суша, отвсякъде обградена от вода. Същото може да се каже и за човека – той е живо същество, обградено от живата и неживата природа, които му помагат да се оформи или го рушат.

Всеки сам избира как да изглежда островът на съзнанието му. По време на развитието си човекът внимателно подбира семената, които да посее, но впоследствие характерът определя дали с грижата покълналите растения-идеи, ще процъфтят, или ще бъдат задушени от бурени-натрапници като страха, несигурността, гнева, желанието за отмъщение. Човек избира също и формата, под която ще вирее всичко това – би могло да бъде спретнатата овощна градина, това би бил островът на някой практичен човек, а защо не ухаеща градина с цветя за хората на изкуството например, хранещи се чрез сетивата. А може да бъде джунгла – дива, неукротима, непредвидима, в която лесно се изгубваш и има две възможности: да изплакнеш очи в невиданата красота, да вкусиш от екзотичния плод на въображението или да се паникьосаш и да станеш жертва на нещо по-силно от теб.

И все пак, освен флората, на безлюдния остров има и фауна – влечуги, насекоми, птици – с тях той оживява.

Само от човека зависи как ще се подготви за нападения. Бурята може да го опустоши, пороят – да го наводни, слънцето – да го изгори, океанът – да го залее и заличи от картата на света. Неживата природа е непредсказуема и опасна, но единствено ако човекът (островът) се е борил веднъж и се е справил, тогава ще стане по-силен.

Ала когато един ден корабкрушенци, пирати, туристи или пък нещотърсачи решат да се настанят в девствената дъбрава, става най-опасно. На всички тях, водени от безизходица или чисто любопитство им се отдава възможността да влязат най-дълбоко в дебрите на острова, да копаят дори, да разкриват най-съкровеното, да намират съкровища, безценни тайни или да ги захвърлят като безполезни, да прекършат младата фиданка, да откъснат ароматното цвете, което би увехнало в ръцете им.

Любопитството е голяма сила, но не достатъчно, за да е възможно един остров да се приближи до друг и да станат едно цяло. Всеки е самостоятелен и неповторим. Никой не може да разчете мислите му (да разбере езика на животните), да разгадае емоциите, които бушуват непрестанно.

Но който и остров да бъде гален от вълните на света, нека никога не бъде пуст! Ще потъне и никога няма да бъде забелязан.